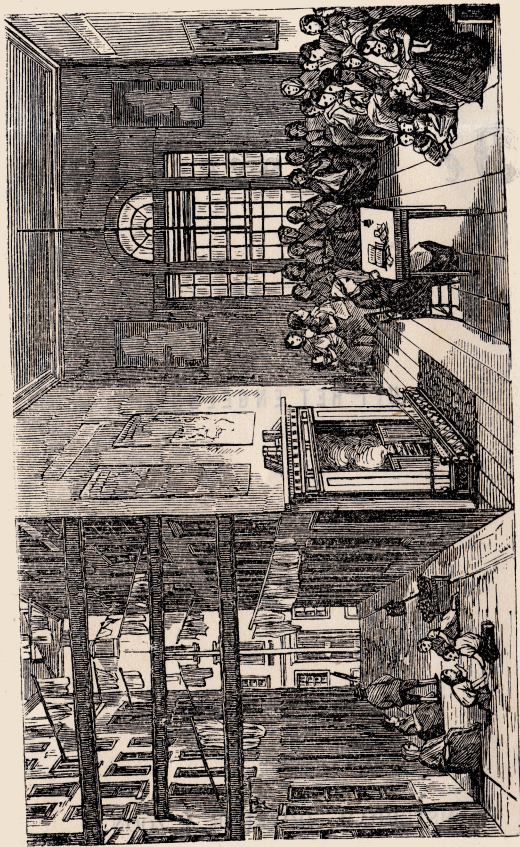

De Meverstamp.

UIT HET ENGELSCH.

AMSTERDAM, HÖVEKER & ZOON.

DE WEVERSLAMP.

Op vijf minuten afstand van het station Shoreditch in Engeland zijn vele ellendige straten, en op elkan- der gedrongen in de nog ellendiger huizen wonen honderden en duizenden van onze medemenschen, man- nen, vrouwen en kinderen.

Morsigheid, gebrek en zonde zijn overal te beken- nen, en toch in het midden van dit alles voor het hart zóó bedroevende, en hoewel men bijna geen woorden vindt om te zeggen hoe het den geest schijnt neêr te drukken, is het eene verblijdende zekerheid, dat boven op sommige van die donkere trappen en in eenige van die somber uitziende woningen men niet weinig nede- rige, liefhebbende volgelingen van Jezus vindt, eens verwijderd door de zonde en booze werken, nu terug- gebracht door het bloed van het Lam.

Deze getuigen door een veranderd leven en eenen nieuwen geest, hoe zeker, door de genade Gods, „het onde voorbijgegaan is, en alle dingen nieuw gemaakt zijn.“

Laat mij u uit verschillende gevallen eens één be- schrijven, waar ik een paar weken geleden een bezoek bracht.

Ik vergezelde eene Christelijke dame langs sommige

van deze ongelukkige straten, toen zij voor een armen winkel of afdak stilhield, waar kolen en oude groenten verkocht werden, tot mij zeggende: „Boven aan eene trap ongeveer hier, woont een man, die eens een vreeselijke vloeker was. Gedurende eenigen tijd verloor hij het gezicht, hetwelk hij beschouwde als een oordeel Gods over hem. Doch één oog is nu genadiglijk hersteld, en de man zelf is een veranderd mensch; zijne arme vrouw is ziek, daarom verlang ik hen van morgen te zien.“

Ik geloof niet, mijne vrienden, dat ik ooit zulke trappen ben opgeklommen zelfs naar eene schuur; zij waren heel donker — zeer steil — en zoo nauw dat het bijna onmogelijk was de wenteltrap op te komen; maar het was nog moeilijker om naar beneden te gaan; want daar de deur van de kamer aan de bovenste trede meteen openging, liep men veel gevaar van te vallen.

Wij klommen de steile, donkere trappen op; en eens in de kamer gekomen, zag ik dat er een bed stond, een weversgetouw, eene tafel, een stoel en eenige houten zitbankjes. De vrouw, die wij kwamen zien, zat bij de tafel en dicht bij een heel klein vuur, zeer dun gekleed en rillende door eenen aanval van jicht, waaraan zij leed.

Maar arm als zij was, zag de kamer er toch zindelijk uit; dit kwam door de gewillige handjes van een klein meisje van ongeveer negen jaar; behalve haar waren er twee jongere kinderen, jongens.

Ik behoef u niet te zeggen hoeveel goed een vriendelijk woord van deelneming zulk eene arme lijdende vrouw doet of hoe welkom een soepkaartje was. En toch, mijne vrienden, behalve deze zeer noodige hulp, had de zieke vrouw nog eene betere begeerte te bevredigen: „Het zal mij zooveel genoeg doen,“ zeide zij, „zoo gij mij eenige verkwikkende verzen uit het dierbaar Woord van God wilt voorlezen.“ En, hare gediensstige vriendin en bezoekerster hiertoe bereid vindende, zeide zij tot het kleine meisje: „Ga nu vader roepen, dat zal hij ook wel willen hooren.“ De man zat in eene kleine achterkamer te weven; maar hij verliet dadelijk zijn werk en bleef aan de deur staan.

Toen de zachte stem van mijne vriendin de woorden van waarheid en bemoediging uit den Bijbel voorlas, klapte de arme man in de handen, en konde zich niet bedwingen uit te roepen: „Geloofd zij God dat die heerlijke woorden eens geschreven werden; ja — ik was verloren, maar Jezus heeft mij gevonden.“

Na met deze beproefde en lijdende menschen gelezen en gebeden te hebben, zeide mijne vriendin tot den man: „Gij wenscht tot lof van den Meester te spreken, dien gij nu tracht te dienen; zoudt gij aan deze dame willen vertellen hoe deze merkwaardige verandering in uw leven plaatshad?“

„Wel,“ zeide hij, „ik schaam mij er over te

spreken, omdat ik nooit zoo had moeten zijn. God verlangde dat ik iets anders zoude zijn dan een vloeker, een dronkaard, een Zondagschender; maar dit was ik toch, gedurende vele jaren — mijn geheele leven tot vier jaren geleden. Zoo ging ik op eenen Zondagmorgen, naar gewoonte, langs Sclaterstreet, eene plaats waar men vechtende hanen en duiven en dergelijke dieren opkweekt — en ik had onder iederen arm een van die hanen, en eene korte pijp in mijnen mond. Ik verkocht de vogels dien morgen niet voordeelig, en ik was boos omdat ik zoo dwaas was geweest, van een der twee voor den prijs waarvoor ik hem gelaten had verkocht te hebben. Het was op eenen Zondagmorgen, en ik was bij mijzelfen aan het vloeken, en in mijne woede gereed, bijna den nek om te draaien van den anderen armen vogel, dien ik onder den arm had, toen ik, aan de hoek van Sclaterstreet komende, eene menigte menschen zag, en vond dat een man, die een bepaalde dief was geweest, terwijl de tranen hem bij oogenblikken langs de wangen rolden, aan het vertellen was van de groote liefde van Jezus voor ons allen, die de bovengenoemde plaats bezochten en rondom hem stonden. Ik stond te luisteren: ik weet dat hetgeen hij zeide waar was, omdat iets in mijn binnenste dikwijls gezegd had: „Je bent een zondaar, en de duivel zal je wel haast heel en al bezitten.“ Maar het was de groote liefde van Jezus om te sterven voor zulken als ik, die mij overwon. En o! toen zag ik,

welk een groot booswicht ik was om te doen zooals ik gedaan had. Ik zei niemand iets, maar ging naar huis. Wij hadden een kleinen jongen, die toen juist heel ziek was; maar daarom had ik mij niet veel bekommerd; ik geloof dat ik evenveel om de vogels gaf als om mijne vrouw en kinderen. Maar op dien Zondagmiddag kon ik om niets anders denken dan om de voortreffelijke liefde van Jezus.

Het overige gedeelte van den dag bleef ik geheel thuis, en 's avonds vond ik dat mijne vrouw er vermoeid uitzag; daarom raadde ik haar van wat te gaan liggen, en zij viel in slaap; en toen zette ik mijne lamp zóo dat het licht recht op het kind viel. De dokter had gezegd dat hij niet zou blijven leven; maar dáár bekommerde ik mij niet om; ik dacht alleen, terwijl ik naar hem keek: Verbeeld u dat ik moest sterven in plaats van dien jongen, waar zou ik heengaan? Wel naar den duivel, voelde ik. En zoo beschouwde ik hem totdat zijne moeder wakker werd.

Toen ging ik bij het raam staan; en de gedachte aan de wonderbare liefde van Jezus, waarover ik had hooren spreken, vervulde mij zoo, dat ik mij eindelijk tot mijne vrouw wendde en zeide, „Mijne lieve,“ — dit had ik in lang niet tot haar gezegd, — maar toen zeide ik: „Lieve, wij zijn beiden groote zondaars geweest, maar ik wel de grootste; het is genade dat God dien jongen inplaats van een van ons beiden wegneemt; zouden wij niet moeten

nederknielen, en den goeden Heer Jezus om vergeving vragen? En toen knielden wij daar tezamen,“ en hij wees op zijde van het bed; „het arme kind lag er op, en naar het scheen al heel ver heen! Het is een geluk dat God niet op mooie woorden let, maar op het hart; indien het zoo was, zou Hij mij nooit verhoord hebben, want ik weet niet dat ik iets anders zeide dan juist wat in mijn hart was, en dat was: „God, wees mij grooten zondaar genadig!“ En, geloofd zij Zijnen naam, Hij heeft genade gehad. Ook spaarde Hij den jongen, en ik hoop dat hij zal opgroeien en Jezus zijn geheele leven zal liefhebben, en dat hij niet zal doen zooals zijn arme vader gedaan heeft. Ik heb somtijds heel wat moeielijkheid gehad met mijn slechte hart; en een tijdlang met mijne oude makkers in de zonde. Maar nu weten zij dat ik den Zaligmaker, wiens liefde voor mij zoo wonderbaar geweest is, liefheb en wensch te dienen, en zij laten mij een weinig met vrede; maar ik zeg hun mijn verlangen dat zij den Heer Jezus ook zullen leeren liefhebben. Want o!“ en hij sprak met gevouwen handen, „welk een Zaligmaker is Hij voor zondaars als ik ben!“

Ik hoorde deze oprechte bekentenis niet aan zonder innige deelneming met den armen man en zijne lieve vrouw en kinderen, en ik was dankbaar, dat ondanks al hunne moeielijkheden, zij de stille vertroosting van het geloof hadden en eene levende hoop om voor

altijd in de woningen te rusten, die in den hemel voor hen bereid zijn.

Mijne lieve vrienden, bezit gij dezen vrede, deze hoop? Zoo gij die niet hebt, dan is, wat gij ook bezitten moogt, deze arme wever van Spitalfields, zelfs in deze ellendige kamer boven op dien donkeren trap veel rijker dan gij zijt!

God heeft dezelfde groote liefde aan u betoond, door het zenden van zijnen Zoon Jezus Christus om op Golgotha voor de redding van uwe zielen te sterven. Wilt gij u tot Hem keeren, zooals deze arme wever deed, en roepen: „God, wees mij zondaar genadig!“ of wilt gij voortgaan in zonde en ongeloof, en eindelijk zien dat het te laat is om een antwoord op dat gebed uit te spreken of te ontvangen?

Amsterdamsche Stoomdrukkerij van Roglofzen en Hübner.

Prijs *f*—04, 50 of 100 Ex. à *f*—03.